

QUI OLI REMENA, ELS DITS SE N'UNTA

La premsa és una gran força, fins i tot tenint en compte les causes que poden limitar-la. La premsa és el quart poder. La premsa té una capacitat d'influència realment extraordinària....

Tot això és cert i precisament pel fet d'ésser-ho suposa una gran responsabilitat per part de tots els que hi intervenen. Si un diari publica, amb grans grans caràcters de lletra i en lloc preferent, que algun article de primera necessitat escassejarà o faltará d'un moment a l'altre, es pot apostar sobre segur que al cap de poques hores ja no se'n trobarà enlloc. No pas perquè la notícia hagi d'obeir a uns motius de veritable penúria, sinó que es dispara automàticament un mecanisme d'accions i reaccions: els comerços venedors amaguen l'article (davant la seductora perspectiva de treure'n més diners) i els consumidors s'afanyen a comprar-ne més del que debò necessiten (en previsió de temps pitjors). Es tracta d'una publicitat d'impacte segur i ràpid, amb molta més eficàcia venedora que qualsevol anunci d'agència. Es estrany que els tècnics no hi hagin caigut. ¿O potser sí?

Quan els diaris van publicar que aviat no hi hauria oli i que el poc que quedava valdria el doble, la gent va experimentar les inevitables aprensions. I, en efecte, aquell mateix vespre l'oli desapareixia de les tendes i ja es formaven cues davant d'alguns establiments. Com que casos semblants s'han produït altres vegades, caldria plantejar-se seriosament dues qüestions:

- a) La premsa hauria d'abstenir-se de publicar notícies —encara en estat de rumor— que poden provocar moviments d'ocultació i d'acaparament.
- b) Les autoritats competents no haurien d'anunciar cap augment de preus, si aquest avís no va acompanyat de mesures encaminades a evitar l'especulació i els guanys indeguts.

No es pot pas negar la santa innocència d'aquestes pretensions, però procedir d'una altra manera és fer un regal esplèndid a uns quants a base de perjudicar a molts. Només guardant envasos plens —traient-los «de la vista», simplement—, un gremi determinat haurà fet una colla de milions de pessetes amb l'oli, a expenses d'una soferta massa de ciutadans que prou pena tenen amb el patètic galop de les vaques flaques.

Ens queda, reconegut oficialment, el pietós pegat de la queixa. Però per al futur, seria bo de recórrer a mitjans més efectius; que la premsa procuri no aixecar la caça a benefici dels caçadors furtius i que les autoritats facin servir els controls que tenen a la seva disposició perquè intermediaris, distribuïdors i comerciants no puguin vendre a preu «nou» la mercaderia adquirida per ells a preu «antic».